

Samling. Jeg tror ganske sikkert, nok, det skal vise sig, at man senere vil naa det.

Neergaard: Da disse Lovforslag fremkom her i Tinget, tog man, som ogsaa den ærede foregaaende Taler fremhævede, med stor Glæde imod dem, ikke alene her i Tinget, men ogsaa rundt omkring i Landet. Denne Glæde var ikke at forstaa saadan, at hermed vare alle de Ønsker, som man fra dette Tings store Flertal kunde nære, eller som man fra den store Befolkings Side kunde nære, fyldestgjorte, men man saa i dem et væsentligt Skridt i den rigtige Retning. For det første glædede man sig over, at der her blev Tale om en effektiv Hjælp for Kommunerne, og dernæst — det tror jeg var det væsentligste i Sagen — saa man det første alvorlige Skridt til større Retfærdighed i Beskatningen, til en rigtigere Fordeling af Byrderne. Det er jo en Illusion, som mange hengive sig til — jeg tror, det ikke er saa faa — men det er ikke desto mindre en Illusion, at nogen som helst Forandring i Beskatningen kan blive af afgørende Betydning for Landets økonomiske Trivsel. Naar et Skattespørgsmaal rejses, hvirvles der overordentlig meget Støv op, der bruges meget stærke Ord i Kampen for og imod, men naar man meget ofte gør Spørgsmaalet, om Skatterne skulle indrettes paa denne eller hin Maade, til et Eksistensspørgsmaal, taler om, at denne eller hin Samfundsklasses økonomiske Eksistens er afhængig deraf, f. Eks. i dette Tilfælde Landbostandens, bliver det selvfølgelig en Overdrivelse, og det indser ogsaa enhver fornuftig Landmand. Derfor var den Glæde, hvormed navnlig Landbostanden hilste dette Forslag, ikke begrundet i, at den lovede sig Guld og grønne Skove, naar disse Forslag blev vedtagne, og saa uhyre store økonomiske Fordele derved; men den glædede sig, fordi den efter at have lidt under en fremtrædende Uretfærdighed i Beskatningen, nu saa, at der var Vilje hos Statsmagterne til at rette ved denne Uretfærdighed og til at fordele Byrderne saaledes, at de, der have betalt for lidt, kom til at betale mere, og de, der have betalt for meget, blev lettede for noget af Byrden. Jeg tror ikke, at man kan nægte, at Forslagets Modtagelse her i Tinget vidner om denne Stemning. Behandlingen gik let og hurtig fra Haanden, og som ogsaa den ærede Taler, der var Ordfører ved disse Sagers Behandling, fremhævede, blev der ved Behandlingen i Udvalget vist al mulig Imødekommen fra Folketingets Side. Det er ikke

saaledes at forstaa, og deri har den ærede Taler ganske Ret, at dette Forslag, her foreligger, er Folketingets Fordringer til Regeringen og Landstinget, nej, Folketinget slog ikke saa lidt af paa de Fordringer, det i og for sig kunde ønske at føre frem, og dette Forslag her er altsaa at betragte som et Kompromisforslag, fremgaaet af Overenskomst mellem forskellige Sider, og navnlig Overenskomst mellem dette Ting og Regeringen. Saa kom det da til Landstinget, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa en Kritik af Landstingets Forhold over for disse her foreliggende Lovforslag. Jeg kan i meget billige, hvad den sidste Taler derom udtalte. Jeg mener, at Landstinget ikke har behandlet disse Forslag med synderlig stor Energi, og at dets Behandling ikke helt igennem vidner om, at det har ønsket at bringe Forslagene til en Afslutning, som kunde harmonere med det Standpunkt, der er indtaget af Regeringen og dette Ting. Imidlertid, det staaer for mig fast, at vi skulle have dette Forslag gennemført, og det glæder mig, at ogsaa den ærede sidste Taler saa bestemt udtalte dette, at disse Forslag skulle gennemføres og ville blive gennemførte, og som de politiske Realister, vi alle ere, vide vi, at de ikke kunne blive gennemførte, uden vi faa det andet Ting med dertil. Jeg vil da heller ikke paa nogen Maade slippe Haabet om, at vi kunne naa saa vidt.

Jeg ser ikke i det andet Ting nogen stærk og overmægtig Vilje til at kvæle disse Forslag. Jeg ser stridende Stemninger, stridende Strømninger, som have givet sig stærke eller mindre stærke Udslag til forskellig Tid. Jeg tror, man maa sige, at i Fjor var den Strømning i Landstinget, som gaar imod disse Forslags Gennemførelse, ikke saa lidt stærkere end i Aar. Gennemlæser man med Opmærksomhed den Beretning, som Landstingets Udvalg i Fjor afgav om Forslaget, kommer man til at indrømme, at den fjerner sig mere fra det Standpunkt, som Folketinget i Overensstemmelse med Regeringen har indtaget over for disse Love, end den Betænkning, der er afgiven i Aar. Jeg skal saaledes nævne et Punkt, som for mig er af stor Vigtighed. Det er, at Tidsbegrænsningen for disse Love er opgiven. Man vil erindre, at i Fjor blev der i Landstinget indsat en Tidsbegrænsning af 5 Aar for disse Loves Gyldighed, det vil sige, at samtidig med, at man forøgede den indirekte Beskatning meget betydelig, ved Toldloven og Brændevinsloven, uden at der var sat nogen Tidsbegrænsning for denne Forøgelse